

Der findes i mit Lovforslag nogle Overgangsbestemmelser, der ville faa Betydning for den Slægt, der lever nu, og som skal afgøre Vælgene til Rigsdagen. Jeg har tænkt mig, at Loven, hvis den kunde blive vedtagen i denne Rigsdags-samling, skulde træde i Kraft den 1. Januar 1913. 5 Aar derefter ophæves den nugældende Alderdomsforsørgelseslov, og i Stedet derfor faar enhver Mand eller Kvinde, for saa vidt det er en enlig levende Person, som ikke har over 500 Kr. i Indtægt, Ret til at faa dette Beløb suppleret med indtil 300 Kr., og et Ægtepar, som ikke har over 800 Kr. i aarlig Indtægt, faar Ret til at faa dette Beløb suppleret indtil 800 Kr. Hvis altsaa en enkelt Person har 400 Kr. i Indtægt, kan han faa 100 Kr. udbetalt, har han 300 Kr. i Indtægt, faar han 200 Kr., og har han 200 Kr., faar han 300 Kr. Noget tilsvarende gælder et Ægtepar. Det, der er afgørende, er ikke Trangen, men Indtægten, og denne Indtægt maa Kommunen ansætte Gang efter Gang for alle baade rige og fattige; og skønner man saa, at et Ægtepar har en Indtægt af under 800 Kr., maa den suppleres til 800 Kr.; finder man f. Eks., at et gammelt Ægtepar har en Aarsindtægt af 200 Kr., kunne de faa 600 Kr. Det gælder altsaa alle de gamle, som leve nu, og som ikke have svaret Bidrag til Fonden. Undtagelse finder som tidligere nævnt kun Sted med Hensyn til Personer, som ere anbragte i Fængsler eller paa Sindssygeanstalter eller blive forsørgede af det offentlige.

§ 17 indeholder en Bestemmelse, som egentlig godt kunde have staaet udenfor Overgangsbestemmelserne. Den gaar ud paa, at Personer mellem 18 og 32 Aar komme til at betale i en længere Periode efter det 48. Aar, men dog ikke mere end Halvdelen af, hvad der ellers svares. Der er nemlig stor Forskel paa, om en Mand begynder at betale ved det 18de eller 28de Aar, idet jeg gaar ud fra, at en Mand, der er 28 Aar eller derover, i Almindelighed har en større Indtægt end en Mand paa 18 Aar. Endelig er der en Bestemmelse om, at Personer over 32 Aar, som ikke have betalt Indskud i Overensstemmelse med Lovens § 3, ikke falde ind under Loven, medmindre de betale deres Restancer, for saa vidt man kan tale om Restancer, eller deres Indtægt efter deres 62de Aar synker ned under henholdsvis 500 Kr. og 800 Kr. Disse Personer skulde betale Indskud mod at faa almindelig Rente, 4 pCt., deraf fra deres 62de Aar.

Personer, hvis Aarsindtægt er ringe, op-høre med Indskud efter deres fyldte 60de Aar. Personer, hvis Aarsindtægt ikke overstiger 6,000 Kr., svare 1 pCt. aarlig; er deres Aarsindtægt mellem 6,000 og 10,000 Kr., svare de $\frac{8}{10}$ pCt.; er deres Aarsindtægt mellem 10,000 og 20,000 Kr., svare de $\frac{6}{10}$ pCt., og af Indtægter over 20,000 Kr. svares $\frac{5}{10}$ pCt. Jo højere Folk komme op i Indtægt, desto mindre Sand-synlighed er der for, at deres Indtægt falder under Minimalgrænsen, men man skal op over 10,000 Kr., for at man kan sige, at de ere sikre imod at falde ind derunder.

Ifølge § 19 paahviler det Indenrigs-ministeren at vaage over, at de samme Regler blive anvendte i de forskellige Kom-muner baade ved Bedømmelse af Indtægt og ved Udbetaling af Pension. Endelig er der den sidste Paragraf, der gaar ud paa, at hvis nogen ved Beregning og med Villie forringer sin Indkomst for derved at komme ind under Loven, fortaber han Retten til at nyde Tilskud efter § 16. Det er selvfølgelig en Overgangsbestemmelse. Man maa i den Tid vaage over, at en Mand og en Kvinde, som ere nær ved de 62 Aar, ikke pludselig give alle deres Ejendele bort eller forringe dem for saa bagefter at kunne hæve Pension. Have de derimod betalt i alle de 30 Aar, maa de selv om, hvad de ville gøre med deres Midler.

Det er blevet sagt, at det er for haardt at forlange, at Folk skulde betale en saa-dan Afgift. Men hvad beløber det sig til for Tjenestefolk og unge Mennesker, der ikke have en Indtægt af 1,200 Kr.? De ville kun komme til at svare 12 Kr. i 30 Aar, altsaa i alt 360 Kr. Med Renter og Rentes Rente vil det blive omtrent fordoblet. Der-til kommer, hvad de svare i forøget Told, saadant noget som 240 Kr. I alt bliver det 1,000 Kr., og det vil saa kun vare 3—4 Aar efter deres 62de Aar, før de have faaet det Beløb ind igen. Er det et Ægtepar, hvor Konen ikke har Særformue, har hun i mange Aar intet svaret; men antages det, at Ægteparret ialt har betalt 1,500 Kr., varer det kun tre Aar, inden de have faaet det igen. Jeg synes ikke, at det er for-meget at forlange det nævnte Beløb af den opvoksende Ungdom, der for Tiden er ret gunstigt stillet. Man kan godt forlange, at de ved Sparsommelighed skulde bidrage til deres Forsørgelse i deres Alderdom og ikke ødelægge alt, hvad de have. Og selv om man tager en Indtægt paa 3,000 Kr., bliver det kun 30 Kr. om Aaret i 30 Aar; med Renter og Rentes Rente fordobles det, og